

Spørgsmålet om de lediges børnepasningsproblemer har imidlertid på ny været fremme i forbindelse med et spørgsmål fra Lilli Gyldenkilde til arbejdsministeren om, hvorvidt der er et cirkulære under udarbejdelse gående ud på, at de lokale arbejdsformidlingskontorer får ret til at fratage folk understøttelsen, endnu inden det er konstateret, om de står til rådighed for arbejdsmarkedet.

I sit svar af 17. oktober oplyste arbejdsministeren, at det overvejes i arbejdsdirektoratet ved et samlande cirkulære at underrette arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingskontorerne om den praksis, der har udviklet sig med hensyn til de dagpengemæssige følger af, at et arbejdsløshedskasemedlem på grund af børnepasningsvanskeligheder ikke er i stand til at overtage anvist arbejde.

Et cirkulære af denne art vil ikke fastlægge nye retningslinier, men har alene det formål at orientere om trufne afgørelser med det sigte at søge skabt ensartethed i den praksis, der følges af de enkelte arbejdsløshedskasser.

Arbejdsministeren bekræftede samtidig, at der efter nyere praksis normalt ikke idømmes vægringskarantæne, når børnepasningsvanskeligheder hindrer overtagelse af beskæftigelse. I stedet for ved idømmelse af 5 ugers karantæne at fratage et ledigt medlem op til 7.000 kr. i denne situation afgøres sager af denne art ved, at medlemmet betragtes som ikke stående til rådighed for anvisning af arbejde, indtil børnepasningsproblemet er løst – det vil sige, at der kun mistes dagpenge for de dage, medlemmet ikke har taget arbejde. Dette er en mildnelse af tidligere praksis.

Efter modtagelsen af dette svar fremsatte Lilli Gyldenkilde sammen med 2 partifæller den 3. november 1978 forslag til folketingsbeslutning om en ændring af arbejdsløshedsloven, der sikrer forældre ret til at oppebære dagpenge, såfremt de på grund af manglende muligheder for at få børn forsvarligt passeret er nødsaget til at afslå at tage anvist arbejde.

Forslaget var til 1. behandling den 30. november 1978 og blev afvist af arbejdsministeren under henvisning til, at det allerede er fastslået i praksis, at nægtelse af at tage arbejde på grund af børnepasning ikke er et spørgsmål om vægring, men om ikke at stå til rådighed, at børnepasningsproblemerne

principielt er forsikringen uvedkommende, men at det vil blive overvejet, om der inden for forsikringens rammer kan gøres noget for at stille medlemmerne bedre i anvisningssituationen end hidtil.

Spørgsmål d:

Kan ministeren bekræfte, at det således ifølge bilstandsloven ikke kan forekomme, at arbejdsløse ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet på grund af børnepasningsproblemer?

Svar:

Af fremstillingen ovenfor vil fremgå, at såvel arbejdsformidlingen som de kommunale socialforvaltninger er indstillet på at udvise størst mulig smidighed for at undgå, at der opstår vanskeligheder med børnepasning i forbindelse med anvisning af arbejde. Ifølge sagens natur kan det dog ikke undgås, at der undtagelsesvis kan være nogle dages overgangsvanskeligheder.

Spørgsmål e:

Kan ministeren bekræfte, at det på denne baggrund er kommunerne, der har ansvaret for, at de arbejdsløse ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, hvis begrundelsen er børnepasningsproblemer?

Svar:

Af fremstillingen foran vil fremgå, at spørgsmålet må besvares benægtende.

Spørgsmål f:

Vil ministeren drage omsorg for, at kommunerne kan gøres fuldt erstatningspligtige for de økonomiske tab, som de pålægger de arbejdsløse, når børnepasningsproblemet ikke kan løses?

Svar:

Også dette spørgsmål må besvares benægtende. I øvrigt vil en arbejdsløs, som må afvise at tage anvist arbejde på grund af børnepasningsproblemer, i stedet kunne få hjælp efter bilstandslovens § 37, og det er antaget i praksis, at reglen om tilbagebetaling i bilstandslovens § 26, stk. 1, nr. 1, når der må ydes hjælp på grund af arbejdsvægring, ikke bringes i anvendelse, hvis vægringen skyldes hensynet til pasning af børn.